

Giáng Sinh Năm Ấy

Võ Hùng Kiệt

Mùa lễ Giáng Sinh đến, nhớ về một kỷ niệm ngày cũ tại “Huấn Khu Dục Mỹ”, trước 1975...

Xin gởi lên đây, tâm tình của một nữ sinh những ngày trong tuổi mới lớn, một chút gì vẫn còn “để nhớ để thương”.

Đã vào mùa Giáng Sinh. Tháng 12, bầu trời nhiều mây xám nhưng sáng nay đây đó vẫn có những vạt nắng vàng loang trên khoảng sân rộng trước **Nhà Thờ giáo xứ Dục Mỹ**. Nắng vờn lấp lánh trên các chòm cây lao xao đong đưa theo làn gió nhẹ. Phía ngoài xa, nắng phủ lớp vàng mịn màng trên những giải sương mù còn lãng đãng xoải mình như đang chờ nắng lên trên dãy núi mờ xanh bao quanh ba quân trường. Màu vàng dịu của nắng trên sân, màu xanh nhòa của núi, màu vàng mơ màng của sương mai làm tâm hồn tôi nhẹ nhàng, có thoáng chút băng khuâng.

Học sinh các trường học đều đã được nghỉ hơn tuần trước Lễ Giáng Sinh. Từ sáng sớm khi sương mù còn vương đây đó, đường phố Dục Mỹ đã nhộn nhịp người qua lại; các tiệm, các quán đều trang trí, bày bán những đồ trang hoàng rực rỡ của dịp lễ lớn này. Trên các con đường vào khu phố chợ đã thấy những chậu cúc vàng nở sớm khoe sắc cùng các loài hoa nhiều màu tươi tắn từ Đà Lạt chuyển về. Phố xá đầy màu sắc tươi vui, tiếng nhạc Giáng Sinh rộn ràng vang lên khắp các đường phố. Cùng với những bài hát vui tươi mừng Mùa Giáng Sinh thảnh thơi vẫn có bài mang nỗi niềm riêng của những người nhớ thương nhau vì chưa được sum họp vào mùa lễ, và những bài về cuộc tình dang dở làm nao lòng người nghe... Với học sinh, món hàng mùa Giáng Sinh được mua nhiều nhất là thiệp chúc mừng ngày lễ. Năm nay các hiệu sách, quầy báo có nhiều loại thiệp rất đẹp, tha hồ lựa chọn. Tôi chợt nghĩ, nhân dịp Lễ này, mình sẽ gởi thiệp cho ông Trung úy ấy, vừa chúc mừng, vừa cảm ơn. Phải cảm ơn Ông Trung úy chứ, vì Ông ấy đã giúp cho ba chị em được đi xe GMC của Trường Pháo Binh đưa đón học sinh đến các Trường Trung học Đệ Nhị Cấp ở Ninh Hòa mà. Trong ba chiếc xe đưa đón học sinh đi học, xe của Trường Pháo Binh là tốt nhất, luôn rộng rãi, trật tự với chú lái xe rất cẩn thận, nghiêm nghị đến độ khó tính. Hai chiếc kia là của hai Trung Tâm Huấn Luyện Lam Sơn và Biệt Động Quân, rất đông học sinh nam nữ, ngày nào cũng chen chúc, chật chội! Tôi bỗng cảm thấy vui vui: “A, gởi thiệp mừng mùa Giáng Sinh dịp này là rất...hợp tình hợp lý!”

- Nhưng gởi thế nào đây? Nhờ người chuyển, hay gởi qua bưu điện?
- Thôi, cứ đi mua thiệp, viết thiệp rồi... tính sau!

Thiệp chúc mừng Giáng Sinh cho các bạn, đã gởi xong từ tuần trước. Tôi có ý gởi cho các bạn qua bưu điện, thiệp sẽ đến tay các bạn vào gần ngày lễ, như vậy sẽ làm cho các bạn có chút bất ngờ, có niềm vui gần, hay đúng vào ngày lễ. Nghỉ lễ Giáng Sinh trước cả tuần, trao tay nhau những tấm thiệp chúc mừng ngay ngày ấy thì hơi sớm... Nhớ hôm ngày học cuối trước khi nghỉ lễ, trong giờ ra chơi, nhỏ Hải, Dung, Tím... cả đám mấy đứa xúm lại cùng trao nhau những tấm thiệp Giáng Sinh, cùng chụm đầu vào xem thiệp của nhau. Lần lượt từng đứa mở thiệp ra. Những tấm thiệp Giáng Sinh nhiều màu, nhiều cảnh. Cái thì vui tươi với hình thiên thần tung cánh với tiếng kèn vang, cái thì âu yếm dưới hình Đức Mẹ Maria và Thánh Giuse cúi đầu nhìn hài nhi Giêsu trong máng cỏ, cái thì ngộ ngộ với hình người tuyết có cái mũi đỏ vừa nhọn vừa dài... Những câu chúc câu nào cũng đầy ý nghĩa vui tươi, an lành, ấm áp tình thân. Tấm nào cũng lấp lánh màu sắc, cả đám cùng xuýt xoa, cảm ơn nhau rồi rít. Cũng là nhỏ Hải nhanh miệng, nó nói trước tiên:

- Để tui làm tiên tri nghen. Cái câu chúc vui khỏe, may mắn, thành công đủ thứ trong mấy tấm thiệp cho tui đây, thì chắc là tui sẽ... đậu kỳ thi năm nay. Tui mà đậu thì tui đãi cả tụi mình châu nem nướng bánh bèo Ninh Quà (*) ăn cứng bụng như... có... có bầu luôn...

Nó bị cả đám phát vừa vào vai đốp đốp liên tiếp, vừa la bai bai:

- Con quý..., con quý này...

Nó la lên chói lói:

- Bộ có... có thiệt chưa mà phát tui đau quá dậy trời...

Cả đám xúm nhau “chửi” nó:

- Ai biểu có cái miệng ăn mắm ăn muối... Miệng mình hại vai mình chớ ai dô...

Sau những tràng cười rôm rả, chúng ngẩng lên nhìn tôi rồi hỏi:

- Bi giờ tới bà Trung. Của bà đâu, trình làng đi...

Bốn năm cái miệng hỏi dồn dập làm tôi ngớ người ra, không kịp trả lời đũa nào. Chắc là mặt mũi tôi trông ngố lắm? Nhỏ Hải nhanh miệng nói:

- Thâu thâu (*), “ta” biết rầu (*), bà chị của tụi mình chỉ gửi tặng thiệp Giáng Sinh – Mừng Năm Mới cho một mình “chàng” thâu (*). Tụi mình hồng có phần đầu nghen tụi bay...

Tôi giật mình. Nó gọi tôi là “bà chị” là có ý gì...? Có phải là vì mình “có tật giật mình”? Tôi phải nói to phân trần:

- Mình có mà... Nhưng mà đưa ra bữa nay thì hơi sớm...
- Xí... giỏi nói trớ há. Tụi này biết tổng mà...

Thật tình thì tôi đã có mua sẵn tập thiệp Giáng Sinh, còn để trong cặp. Tôi nói nhỏ:

- Có mà, chốc nữa vô lớp mình cho xem. Có trong cặp đấy...

May quá, lúc ấy có mấy bạn nam để tặng thiệp. Thế là thoát được mấy cái miệng tía lia kia.

Bây giờ thì đi mua tấm tập thiệp mới. Tôi nghĩ phải tìm chọn một tấm cho... hợp tình hợp cảnh..., “người ta” là quân nhân mà...

Ngồi trước tấm thiệp mở ra trên bàn tôi cứ suy nghĩ những lời nào sẽ viết ra. Nhủ thầm: đúng là nên... chọn lựa một chút, ráng tìm một câu cho thật hay... mới được!

Trên trang giấy trắng, tôi viết nháp lời chúc, xóa đi viết lại mấy lần vẫn chưa bằng lòng câu nào. Hay mình chép câu trong quyển “*Những Mẫu Thư Tín Anh-Việt*” kia? Nhưng rồi chọn mãi cũng không được câu nào vì câu văn không là... Việt Nam mấy hay sao ấy! Tôi thầm nghĩ: Mình chỉ mới gặp ông ấy ba lần thôi mà... Nhớ lần sáng sớm Chúa Nhật đi lễ về, vừa đẩy cánh cửa sắt tiệm may của nhà ra sát vách thì ông ấy dừng xe Jeep ngay trước tiệm, nhờ may huy hiệu Pháo Binh và bảng tên lên chiếc áo “field jacket” dày. Làm xong, sao mình lại vội vàng đem ngay sang bên quán Phụng, lúc ông ấy đang ăn sáng với các bạn bên ấy? Ngập ngừng, luống cuống, ngỡ ngàng quá đi thôi khi có ông sĩ quan cười to nói “*em gái hậu phương của cậu đấy à, trông xinh nhỉ...*” Lần sau ở tiệm bida-cà phê nhà nhỏ Hường, khi ông ấy nói sẽ giúp làm thẻ đi xe Trường Pháo Binh đưa đón học sinh đi học ở Ninh Hòa, lại cũng lớ ngớ, ngần ngại vì bất ngờ quá... Ông ấy vẫn gọi mình là “cô bé”! Nhưng sao từ lần gặp đầu tiên khi ông ấy ra đứng giữa đường chặn cả dòng xe hai chiều xuôi ngược tấp nập trên con phố chính cho đám học sinh băng qua đường, ánh mắt gặp nhau lúc ấy cứ theo mình mãi, Ông Trung úy kính trắng với nụ cười hiền...

Nhưng giờ thì phải... cẩn thận câu chữ khi viết gởi cho “người ta” chứ!

“*Mến chúc...*”

Không được, phải “*Kính chúc*” chứ! “*Kính chúc*” thì...?; hay bỏ “*Kính*”, chỉ “*Chúc*” thôi?

Cuối cùng thì cũng gò được một câu: “*Kính Chúc Trung Úy Mùa Giáng Sinh Vui Tươi, Hạnh Phúc, An Lành Trong Tình Yêu Thương Của Thiên Chúa và Mẹ Maria!*”
Chân Thành Cám Ơn Trung Úy!”

Không biết ông ấy có tin Chúa không mà mình chúc “Trong Tình Yêu Của Thiên Chúa và Mẹ Maria”. Tính bỏ câu ấy đi, nhưng lại thấy tiếc. Có thêm câu ấy thì đúng với... tâm tình của mình hơn chứ, nhất là vào Mùa Giáng Sinh!

À, “Xin cảm ơn”, bỏ “Xin” thay bằng “Chân thành” cũng hay đấy! Tôi mỉm cười tự khen mình! Góc dưới ghi tên ba chị em: *Thành Trung, Thu Trang và Thanh*.

Nắn nét viết, rồi cũng xong.

Tôi ngần ngừ nhìn hàng chữ trên phong bì:

“Kính gửi: *Trung Úy H.*

Trường Pháo Binh”.

Chỉ biết tên ông ấy, không biết họ, không biết làm việc ở phòng, ban nào trong Trường Pháo Binh! Như thế này, thiệp gửi có đến tay người nhận không? Và sẽ gửi cách nào đây? Ở Dục Mỹ này, quân nhân thì gửi thư theo KBC (**) của nơi làm việc; dân thường thì đem tới thùng thư ở văn phòng Xã, nhưng hôm nay đã gần ngày lễ rồi! ...

A, có một cách, hy vọng thiệp sẽ đi nhanh... Tôi dặn các chị thợ may của nhà, khi thấy xe của Trường Pháo Binh đến quán Phượng bên kia phố, hay tiệm nào gần đây thì báo cho tôi ngay.

Thế rồi cứ thấp thỏm...

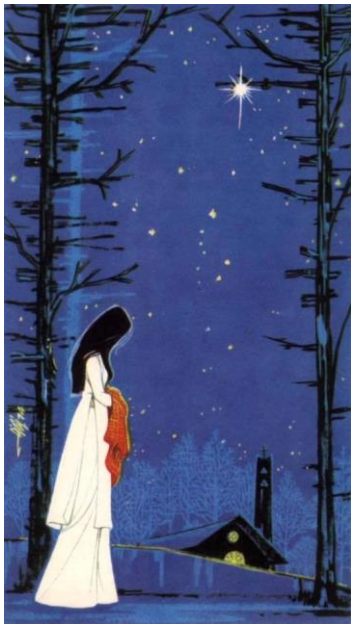
Chợt có tiếng chị Tâm, chị thợ cả, la toáng lên gấp gáp:

- Có xe Jeep Pháo Binh bên quán Bà Chín kia Chung ơi...

Kịp chạy sang bên quán Phượng vừa lúc xe Jeep Trường Pháo Binh sắp chạy đi. Lại gặp ngay ông sĩ quan “cười to” ấy. Ông cười vui:

- Yên tâm, tôi sẽ đưa lại cho ông ấy.

Mừng ơi là mừng!...

Giáng Sinh năm nay, Nhà Thờ trang hoàng đón mừng ngày Lễ đẹp hơn mọi năm. Cây Thánh Giá sáng rực trên đỉnh tháp chuông cao tít. Câu “*Vinh Danh Thiên Chúa Trên Trời Bình An Dưới Thế Cho Người Thiện Tâm*” giăng ngang trên cao ở mặt trước Nhà Thờ rung rung trong gió nhẹ. Những giải cờ nhiều màu hình tam giác nho nhỏ treo dài từ giữa tháp chuông giăng ra các phía, ra đến cổng, phát phới trong nắng như reo vui, vẫy chào mọi người. Phía bên trái trước Nhà Thờ là Hang Đá Bê Lem với cảnh tượng Thánh Giuse, Đức Mẹ Maria bên Giêsu Hài Đồng nằm trong máng cỏ dưới mái tranh đơn sơ, chung quanh có mấy chú chiên đứng, nằm trông thật dễ thương, ấm cúng...

Đêm Lễ Vọng Giáng Sinh, đứng hát lễ nhưng tôi thỉnh thoảng đưa mắt về phía cửa gần lối vào chỗ ca đoàn vì hình như thoáng thấy dáng người trong áo lính, nhưng ánh sáng phản chiếu từ mắt kính loáng lên, không nhận rõ mặt người. Có thể là ông ấy..., vì không có nhiều người đeo kính... Nếu là ông ấy, thì có nhìn mình hát không? Biết người ta có là Công Giáo không mà nghĩ thế? Chắc là không, có mấy khi thấy đi dự lễ đâu? Nhưng cũng hy vọng là có...

Nhà Thờ đầy kín người, cả bên trong bên ngoài. Cuối lễ, sau lúc hát thêm các bài mừng Giáng Sinh trong không khí rộn ràng tiếng cười nói của con cái Chúa tụ họp về đây trong Đêm Thánh này, ca đoàn còn phải thu dọn, sắp xếp lại nhiều thứ một lúc lâu...

Bước ra phía trước, ngắm nhìn cảnh trang trí Giáng Sinh bên ngoài Nhà Thờ dưới ánh đèn màu một lúc, chợt nhận ra giáo dân dự lễ đã tản mác, sân Nhà Thờ vắng người dần, chỉ còn những nhóm đứng chụp hình các nơi dưới ánh đèn Noel lung linh. Vẫn còn thấy cảnh ầm cúng của những đôi nam nữ bên nhau tay trong tay cầu nguyện quanh Hang Đá. Hình ảnh những đôi lứa yêu nhau này làm tôi cảm nhận nỗi đơn lẻ của mình giữa đêm Vọng Giáng Sinh ảm áp của mọi người!

Sao cứ chần chừ, chưa muốn về nhà... Hình như mình có mong đợi một điều gì..., một điều gì đã không đến! Sao cứ nghĩ nếu ông ấy có đi dự lễ Vọng Giáng Sinh đêm nay, lẽ nào Ông ấy không gặp "cô bé"... một chút?! Mình lại như "cô bé" trong bài thơ *Bông Hồng Mùa Xuân của Lý Thụy Ý* hay sao: "*Mình nhớ người, người có nhớ mình không?*" Bỗng nhớ đến mấy câu trong bài bát buồn:

*"Bài Thánh ca đó còn nhớ không em
Noel năm nào chúng mình có nhau
Lung linh sao trời đẹp thêm môi mắt
Áo trắng em bay như cánh thiên thần
Ngọt môi hôn dưới tháp chuông ngân" (***)*

Sương đêm đã xuống trên các chòm cây cao im lìm dọc hai bên khoảng sân rộng trước Nhà Thờ. Một mình trên đường về nhà, những bước chân tần ngần...; chiếc áo len hồ hững trên tay, thấy lạnh đôi vai dưới chiếc áo dài trắng nhòa trong ánh đèn mờ hơi sương. Bầu trời đêm trên cao như đã thiếu vắng những vì sao...

Chợt đưa đôi tay ôm lên bờ vai gầy...

Ai biết đêm nay có tà áo trắng đã không bay như cánh thiên thần...?

(*) Tiếng địa phương vùng các tỉnh Bình Định, Phú Yên, Khánh Hòa, nói vẫn "ôi" thành "âu". "Thâu" = thôi; "rầu" = rồi; "Ninh Quà" = Ninh Hòa.

(**) KBC= Khu Bưu Chính, là các tên các vùng địa chỉ chuyển, nhận thư trong quân đội. KBC 4926: của Trung Tâm Huấn Luyện Biệt Động Quân Dục Mỹ; KBC 4883 của Trường Pháo Binh 4883; Lam Sơn (...)

(***) Bài hát "Bài Thánh Ca Buồn" của Nhạc sĩ Nguyễn Vũ, 1972.